

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku A. P. następcy prawnego E. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o wysokość świadczenia niezrealizowanego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015 r. oddalił apelację A. P., następcy prawnego E. W., od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 marca 2014 r., oddalającego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.: z dnia 21 listopada 2012 r. przyznającej E. W. emeryturę od 1 grudnia 2012 r. i z dnia 28 listopada 2012 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z działaniami wojennymi oraz dodatku pielęgnacyjnego w wysokości zwiększonej o 50%.

A. P., następca prawny E. W., wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7, 2 i 19 Konstytucji RP, art. 1 pkt 1, art. 2 pkt 1 lit. a, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 7 pkt 2 i pkt 5, art. 24 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 1 lit. a oraz art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, a także

naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 227 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 244 § 1 k.p.c., art. 233 k.p.c., w związku z naruszeniem art. 16 § 1 i 2 k.p.a. oraz art. 304 § 2 k.p.k. i domagając się uchylenia tego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące zagadnienie prawne, a także dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że wniesiona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, w jaki sposób należy wykazywać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przyjmując, że powoływanie się na tę okoliczność wymaga od skarżącego przedstawienia kwalifikowanego naruszenia prawa, a więc tego, że zastosowanie przepisu prawnego błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). Tego wymagania skarżąca nie spełniła, motywując swoje twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jedynie następującym zdaniem: „trudno przyjąć za słuszne i sprawiedliwe orzeczenie oparte wyłącznie o działalność przestępczą organu rentowego zmierzającą wyłącznie do pozbawienia kombatanta wojennego nabytego prawa przeszło dziesięć lat i przez ten okres w żaden sposób nie kwestionowanego przez organ rentowy, a wręcz wielokrotnie prawo to było potwierdzane właśnie przez tenże organ rentowy – Oddział ZUS w T..

Co się tyczy powołanego przez skarżącą istotnego zagadnienia prawnego polegającego na wyjaśnieniu, „czy sąd powszechny rozpatrujący sprawę pozbawienia nabytego prawa do renty inwalidy wojennego na podstawie decyzji organu rentowego (art. 56 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych...) powinien uwzględniać przepisy kodeksu postępowania administracyjnego regulujące postępowanie o wydanie nowej decyzji pozbawiającej kombatanę nabytego prawa mając na względzie zasadę ostateczności (prawomocności) decyzji zważając na art. 16 ust. 1 i ust. 2 k.p.a. oraz przepisy regulujące wszczynanie postępowania i jego prowadzenie, skoro nie było wniosku zainteresowanego co do renty inwalidy wojennego a tylko wniosek dotyczył dodatku dla kombatanę z uwagi na stan zdrowia wymagający całodobowej opieki”, to nie może ono uzasadniać potrzeby rozpoznania skargi, gdyż to zagadnienie nie jest adekwatne do podstawy prawnej orzeczenia, od którego wniesiono skargę. Zarzuty naruszenia przepisów postępowania przez organ rentowy nie mogą bowiem stanowić podstawy skargi kasacyjnej, którą zaskarża się wyrok sądu drugiej instancji i dlatego podstawę skargi mogą stanowić tylko zarzuty dotyczące postępowania przed tym sądem (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1997 r., II UKN 362/97, OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 552; z dnia 4 kwietnia 1997 r., II UKN 50/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 29 i z dnia 2 grudnia 2010 r., II UK 147/10, LEX nr 786384 oraz postanowienie z dnia 21 stycznia 2000 r., II UKN 322/99, OSNAPiUS 2001 nr 18, poz. 571). Sąd odwoławczy (podobnie zresztą, jak Sąd pierwszej instancji) przy rozpoznawaniu sprawy z odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w ogóle zaś nie stosuje przepisów procedury administracyjnej, ale przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Nadto, wady decyzji organu rentowego spowodowane naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostają poza przedmiotem postępowania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.